

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120207925
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120207925.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: L. V., bytom M. XXX, právne zastúpený: JUDr. Matúš Motyka, advokát, advokátska kancelária so sídlom Nám. SNP 7, 09001 Stropkov, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/115/2020 - 68 zo dňa 06.11.2020 v spojení s opravným uznesením č.k. 8Csp/115/2020-93 zo dňa 03.05.2021 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. Vo výroku III. o trovách konania v spojení s opravným uznesením.

P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady tak prvoinštančných i odvolacích trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- Eur a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. III. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Jedná sa o výrok v písomnom vyhotovení rozsudku.

2. Opravným uznesením č.k. 8Csp/115/2020-93 zo dňa 03.05.2021 súd prvej inštancie opravil chybu v písaní v III. opravuje chybu v písaní v III. výroku rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 6.11.2020, č. k. 8Csp/115/2020-68 a to tak, že tento výrok rozsudku má správne znieť: "III. Žalovaný j e p o i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu 1.inštancie o výške týchto trov."

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 01.07.2020 domáha voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 3.185,80 Eur. O žalobe súd rozhodol rozsudkom zo dňa 6.11.2020, č.k. 8Csp/115/2020- 68, pričom v jeho písomnom vyhotovení došlo v treťom výroku k chybe v písaní, nakoľko chýba časť tohto výroku tak, ako bol vyhlásený na pojednávaní dňa 6.11.2020 a vyplýva to zo zápisnice z pojednávania na čl. 67 spis". Preto súd prvej inštancie postupom podľa ust. § 224 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) chybu vo výroku opravil a to potom čo mu odvolací súd vrátil vec na postup podľa ust. § 224 CSP uznesením č.k. 5CoCsp/7/2021-90 zo dňa 25.03.2021.

4. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 1 ods. 1, 3, 5 Zákona č. 250/2007 Z.z..

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci je zrejmé, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na súde pod sp.zn. 9Csp/60/2018, v dôsledku čoho súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná a v konaní vedenom na súde pod sp.zn. 16Csp/236/2018, v dôsledku čoho bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie má teda za to, že pokiaľ bol žalobca úspešný v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprímerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom prvej inštancie vymedzené kritéria mal ten za to, že suma vo výške 1.000,- Eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením boli aj vyššie cit. rozsudky a sú nimi aj odôvodnenia týchto rozhodnutí) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním. Uvedená suma pritom predstavuje menej než 1/3 sumy bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného. Súd prvej inštancie prihliadol tiež na skutočnosť, že žalobca porušil viaceré svoje povinnosti a ustanovení na ochranu spotrebiteľa a z dôvodu vykonávania zrážok vznikla žalobcovi majetková ujma, pričom žalobca sa musel domáhať vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou. V prevyšujúcej časti súd preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov v plnej výške aj v prípade ak súd priznal nárok úspešnej strane avšak nie v žiadanej výške. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie I. ÚS/56/2017. Ide o prípad ak výška nároku závisí od úvahy súdu čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia nie čo do základu uplatneného nároku.

7. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný a to v časti výroku I. ktorým sa žalobe vyhovel a III. o trovách konania. Žalovaný namietal, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napádaného rozsudku neobsahuje ani žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia vo výške 1000,- Eur. Žalovaný poukázal na znenie ust. § 220 ods. 2 CSP z ktorého citoval. Zároveň citoval aj z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 115/03 u z ktorého vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 ústavy a článku 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Súd prvej inštancie poukazuje v podstate iba na to, že priznal sumu menej ako jednu tretinu zo sumy bezdôvodného obohatenia, ale to akým spôsobom dospel k záveru, že suma 1000,- Eur je primeraná ako zadosťučinenie vôbec neuvádza. Rozhodnutie súdu nenadväzuje na žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by ale odvodňovali takto vysokú sumu ako primeranú. V tejto súvislosti poukázal žalovaný aj na znenie ust. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. Postup súdu, ktorý výšku finančného zadosťučinenia určuje ako podiel so žalovanej sumy resp. výšky bezdôvodného obohatenia v predchádzajúcom konaní nemá oporu v žiadnom právnom predpise ustálenej súdnej praxi ani nie je odôvodnený. Primerané finančné zadosťučinenie je primárny nárok nemajetkovej povahy a preto by mal byť odôvodnený práve skutočnosťami, ktoré sa týkajú jeho nemajetkovej povahy. Žalovaný namietal aj závery súdu podľa ktorých finančné zadosťučinenie plní sankčnú funkciu. Takýto záver nemá oporu v žiadnom zákone. Ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na

mieste v iných oblastiach práva ako je administratívne alebo trestné právo. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 z ktorého citoval. Žalovaný sumu 1000,- Eur považuje za krajne neprimeranú kedy jej výška nie je odôvodnená žiadnou osobitnou okolnosťou. Odvolanie proti výroku o trovách konania odôvodnil žalovaný jednak tým, že napadá aj výrok vo veci samej od ktorého závisí výrok o náhrady trov konania a jednak samostatne aj tým, že ani pri ponechaní výroku I. v platnosti je vzhľadom na priebeh konania a skutkové okolnosti v rozpore s účelom sporového konania priznanie náhrady trov konania žalobcovi. Z podanej žaloby a rovnako z priebehu konania vyplýva, že žalobca nepredložil súdu žiadne dôkazy a dôkazy na ich preukázanie v tom smere, aby splnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadne požadovaného nároku. Právne odôvodnil žalovaný svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní a to v plnom rozsahu.

8. K odvolaniu žalovaného zaslal vyjadrenie žalobca. Ten považuje rozsudok za vecne správny a dostatočne odôvodnený. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 07.07.2009 sp. zn. III. ÚS 199/09 a na II. ÚS 251/04 a III. ÚS 209/04. V súvislosti s napadanou výškou priznaného finančného zadostučinenia poukázal na množstvo porušení spotrebiteľských noriem v právnom vzťahu vyplývajúcom z úverovej zmluvy č. 8300040644, ktoré sú jasne označené v rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp/60/2018-64 zo dňa 10.09.2018 a č.k. 16Csp/236/2018-45 zo dňa 30.05.2019 a to neplatené uzavretie úverovej zmluvy, nezákonné použitie dohody o zrážkach zo mzdy, úžerná úroková sadzba, nesprávna a neprimeraná výška RPMN a neuvádzanie obligatórnych náležitostí k spotrebiteľskej zmluve podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie vo vzťahu k priznanej výške primeraného finančného zadostučinenia navyše celkom správne poukázal na skutočnosť, že ak by sa žalobca pred všeobecným súdom proti týmto nezákonnostiam voči dodávateľovi nebránil hrozila by mu majetková ujma vo výške 3406,50 Eur ako súčet už vzniknutého bezdôvodného obohatenia (3185,80 Eur a sumy požadovanej prostredníctvom zrážok zo mzdy vo výške 220,70 Eur). V súčasnosti neexistuje exaktne stanovené kritérium ani vzorec pre stanovenie výšky primeraného finančného zadostučinenia. Z týchto dôvodov výška závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadostučinenia je jeho primeranosť a zároveň musí pre dodávateľa predstavovať účinný primeraný a odrádzajúci prostriedok nápravy. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017. Žalobca považuje priznanú výšku primeraného finančného zadostučinenia menej ako 1/3 bezdôvodného obohatenia za adekvátnu a primeranú čo súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil. Vo vzťahu k správnosti a zákonnosti postupu súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania poukázal na závery právnej náuky pri aplikácii zásady úspechu v konaniach, kde žalobca preukáže základ nároku avšak výška nároku závisí od úvahy súdu tak ako je to aj v prejednávanom spore. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu ČR III. ÚS 170/99 i na to, že plnenie náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodnené cez interpretáciu pojmu úspech vo veci (§ 255 CSP) keďže tento ako je uvedené vyššie sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. V tejto súvislosti citoval z komentára CSP. Preto navrhol rozsudok v napadnutej časti teda vo výroku I. a III. potvrdiť a žalobcovi priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

10. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP v napadnutej časti v spojení s opravným uznesením bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuly a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 24.11.2021 a zistil, že odvolanie žalovaného v napadnutej časti nie je dôvodné.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami, s nesprávnym právnym posúdením veci, s nepreskúmateľnosťou a inou vadou, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Žalovaný tvrdí, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom, prirodzene neznamená ľubovoľnú hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

13. Žalovaný ďalej tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

14. Žalovaný ďalej namietal i nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku. Tu odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

15. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore v napadnutej časti správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Ako už bolo vyššie spomenuté, z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

16. Odvolacie dôvody tvrdené odvolateľom neboli v prejednávanej veci naplnené. Podľa ust. § 3 ods. 5 poslednej vety zák. č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 09.06.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Pri výklade tohto ustanovenia treba zdôrazniť, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu, teda bez toho, aby ujma nastala.

17. Zároveň novšie znenie ustanovenia § 3 ods. 5 vety poslednej zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 10.06.2013 ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

18. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

19. Úspešné uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpoklad pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

20. Súd prvej inštancie v bode 17 odôvodnenia svojho rozhodnutia jednoznačne uviedol, že je zrejmé že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na súde pod sp.zn. 9Csp/60/2018, v dôsledku čoho súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná a v konaní vedenom na súde pod sp.zn 16Csp/236/2018, v dôsledku čoho bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalobca bol úspešný v predchádzajúcich sporoch pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa základ nároku bol daný. Podľa názoru odvolacieho súdu priznaná suma 1000,- Eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Odvolací súd zároveň dodáva, že ustálenie výšky primeraného zadosťučinenia je na základe úvahy súdu, ktorých predmetnej veci svoje myšlienkové pochody náležite odôvodnil v bode 18 a 19 odôvodnenia, pričom odvolací súd nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy. Je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia nemožno sa striktnie držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila. Vzhľadom však na porušenie práva spotrebiteľa dodávateľom je podľa názoru odvolacieho súdu priznaná výška finančného zadosťučinenia 1000,- Eur vo vzťahu k porušovanému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná.

21. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol i čo do výroku o trovách konania a toto svoje rozhodnutie aj jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s článkom 3 a článkom 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia pretože výška nároku závisela od úvahy súdu. To je prípad prejednávanej veci. Základ nároku ako taký bol daný.

22. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok napadnutej časti t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania v spojení s opravným uznesením podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady tak prvoinštančných i odvolacích trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Odvolací súd tak doplnil výrok súdu prvej inštancie aby bol vykonateľný (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.